

Szarkasztői bevezető az
eHun-hoz
avagy
A rámutatás gesztusa

Abban, amit ebben a rovatban művelünk, mindössze két (többé-kevésbé) biztos pont ragadható meg. Az egyik – *eHun* – a rámutatás gesztusa, a másik pedig az, amit már a „Szarkasztői jegyzet”-ben is jeleztünk, hogy tudniillik mi itt most újtára bocsátunk valamit.

A továbbiakban már csak néhány apró kérdés tisztázása lehetne a dolgunk. Ezek közül az első: lehet-e egyáltalán újtára bocsátani valamit? Ha a kérdést meg nem is oldja, de a hozzá való viszonyulásunkat mindenképpen világossá teszi a fentemlített rámutatási gesztus. A gesztus tárgyát illető bizonytalanság azonban arra késztet, hogy a felmerült kérdést módosult formában vizsgáljuk tovább. Ezek pedig a következők:

1. Amennyiben újtára bocsátottunk itt valamit, mi az?
2. Újtára bocsátottuk-e egyáltalán?

Ha az első kérdést nem próbáljuk meg valamiféle definíció felállításával megválaszolni, az nem azt jelenti, hogy nem tartunk lehetségesnek egy ilyenfajta meghatározást. Mindössze arról van szó, hogy a rámutatás gesztusa nemcsak a mi, hanem az olvasó helyzetét is körvonalazottá teszi oly módon, hogy ha mi itt megadnánk a rámutatás tárgyát, az megfosztaná a rámutatást a maga gesztusjellegétől. (Vagyis, a rámutatás tárgyának körvonalazásával maga a rámutatás gesztusa értelmét

veszteni.) Így, amennyiben csakugyan útjára bocsátottunk valamit, kizárólag az olvasó dolga lehet eldönteni, mi is az tulajdonképpen.

Időközben persze elkerülhetetlenül kételkedni kezdünk kezdeti állításunk – miszerint rovatunk beindítása *két* biztos pont segítségével lenne megalapozható – igazságában. Ez viszont oda vezet, hogy kénytelenek vagyunk lemondani egyikük biztos voltának posztulálásáról; az olvasó már bizonyára kitalálta, melyikük az, amelyiknek biztosként való tételezésétől viszont egyszerűen nem tekinthetünk el.

Így a második kérdés megválaszolása is valamiképpen áthárul rólunk: hogy az olvasóra-e, azt döntse el ő maga. Adott marad a rámutatás, és – a gesztus jellegéből kifolyólag – a többé-kevésbé meghatározatlan állapotban leledző tárgy. Amennyiben a rámutatás valamilyen hatást gyakorol (az olvasó viszonylatában persze) az illető tárgyra, ám legyen: útjára bocsátottuk azt. Amennyiben nem, az mindössze azt jelenti, hogy a tárgy számára a „rámutatottság” állapota nem jelenti az útrabocsátottság folyamatának kezdeti lépését. Utóbbi esetet viszont nem vagyunk hajlandók tragédiaként felfogni: egyáltalán nem vagyunk ugyanis biztosak abban, hogy az illető útrabocsátottság szükséges lenne a tárgy számára. Amiért az „útjára bocsátjuk” kifejezést egyáltalán használni mertük, az valamiféle remény arra nézve, hogy az olvasó értékeli, azaz fogadja a hozzá az *eHun* révén tőlünk érkező gesztust. Ami pedig valóban a tárgy útrabocsátottságának kezdetét jelentené.

(B.B.)